

Отримані результати досліджень майбутній вчитель біології може обговорити, оприлюднити та опублікувати у матеріалах наукових конференцій різного рангу, семінарах. Наприклад, це можуть бути виступи на засіданнях студентських гуртків відповідної кафедри, на науково-практичних студентських та інших конференціях, виступи перед дітьми на уроках, шкільних заходах, перед населенням з метою поширення результатів про продуктивність вивчених лук, шляхів їх покращення, про рідкісні і зникаючі види рослин та напрямки їх збереження.

Отже, лучні види рослин, їх всебічне вивчення дають матеріали для досліджень, наукових пошуків, визначають тематику рефератів, курсових дипломних, магістерських та інших робіт і сприяють формуванню світобачення, фахової підготовки, екологічної самосвідомості майбутнього вчителя біології.

Література

1. Гриньова М.В. Методика викладання біології. Навчально-польовий практикум. – Полтава: АСМІ, 2003. – 188 с.
2. Цехмістрова Г.С. Основи наукових досліджень. – К.: Слово, 2003.–240 с.
3. Шейко В.М., Кушнарєнко Н. М. Організація та методика науково-дослідницької діяльності.– К.: Знання-Пресс, 2003. – 295 с.

ОСОБЛИВОСТІ ТЕХНОЛОГІЗАЦІЇ ПРОЦЕСУ ВИХОВАННЯ У ПЕДАГОГІЧНІЙ СПАДЩИНІ А.С.МАКАРЕНКА

Пирогова А.К. (Полтава)

Технологічний підхід в області виховання залишався предметом гострих суперечок і дискусій упродовж усього ХХ сторіччя. А.С.Макаренко одним із перших в педагогічній історії послідовно і неухильно впроваджував в життя ідею виховання як технологічного процесу. Великий педагог стверджує «технологічний підхід», спираючись на принципи продуктивності, масовості і рівності в освіті. Виробляється загальний «механізм» виховання, що передбачає і «ювелірну» індивідуальну роботу «педагога-майстра». Потрібен такий загальний і єдиний метод виховання, який дозволяє кожній особистості розвиватися «за напрямком своїх схильностей».

У практико-орієнтованій педагогіці А.С. Макаренка методологічний, теоретичний, організаційно-методичний, технологічний підходи -- не відособлені, а представлені системно, в їх взаємопроникненні. Теоретико-методологічні проблеми він доводить до рівня практичних рішень; практичні питання піднімає до усвідомлення їх теоретичних основ.

Все це дозволило А.С. Макаренку значно розширити предмет педагогіки і сферу виховання, серйозно підвищити їх суспільний статус. По суті він концептуально оформив інший, новий тип педагогіки, істотно змінив її методологію, перетворив зміст і структуру її базових понять.

Значну увагу А.Макаренко приділяв проблемам педагогічної майстерності. На його думку, педагог-вихователь повинен мати певні обов'язкові якості: бути патріотом своєї Батьківщини; мати добру загальноосвітню, професійну і педагогічну підготовку; бути ініціативним, активним, енергійним і життєрадісним, гуманним та чуйним товаришем і другом, вимогливим до себе й вихованців; працювати творчо; уміти аналізувати

свою роботу і вивчати досвід роботи товаришів; мати педагогічний такт. Для того, щоб стати хорошим педагогом, треба багато працювати над собою.

Розглянувши проблему технологізації процесу навчання і виховання у педагогічній спадщині А.С. Макаренка, ми прийшли до висновків, що:

1. Технологія виховання -- це система розроблених наукою і відібраних практикою способів, прийомів, процедур виховної діяльності, які дозволяють їй з'явитися на рівні майстерності, іншими словами, гарантовано результативно і якісно.

«ЯК?» - корінне питання технології у області виховання. Технологія виховання включає певну послідовність процедур:

- визначення чіткої конкретної мети: мета в технології - гіпотетична ідея всього технологічного проекту;
- розробка «пакету» теоретичних підстав: реалізація певних теоретичних уявлень про процес виховання, тобто певні педагогічні концепції;
- поетапна, покорова структура діяльності: як етапи виступають виховні ситуації (підготовча, функціональна, контрольна, підсумкова);
- аналіз результатів (моніторинг - корекція - рефлексія).

Ефективність технології виховання повинна бути оцінена по тому, наскільки вона міняє відношення дитини до себе, як діє на «Я - концепцію» і як сприяє самовизначенню особистості.

Останнім часом все частіше робиться наголос на тому, що вихід із кризи світової освітньої системи слід шукати не в окремих методах, а в моделях навчання, передусім у технологіях. Разом з тим, освіту третього тисячоліття не можна уявити без посилення особистісного виміру в педагогічній науці, орієнтації на людину, рішучої демократизації освіти, тобто радикальної гуманізації.

Надзвичайна ефективність педагогічної теорії і практики А.С.Макаренка принципово змінює співвідношення процесів виховання і соціалізації особистості. Його педагогіка, заснована на господарсько-трудовій діяльності, активно-творчо «впроваджується» в соціально-економічне і культурне життя суспільства. Значне підвищення ролі дитинства при цьому та юності в суспільному житті змінює характер зв'язку молодого і старшого поколінь, активізує проблему взаємодії та закономірної зміни поколінь в історії суспільства.

Спадщина А.С.Макаренка продовжує збагачувати педагогічну теорію і практику сучасності багатьма фундаментальними положеннями, що набувають значення нових освітніх цінностей. Так, практика виховання Макаренка показала, що педагогічна атмосфера, в якій має місце радісний бадьорий тон, перспектива завтрашньої радості, оптимістичний підхід до вихованців, дисципліна, відповідальність за ближнього, забезпечує дух гуманізму. А.С.Макаренко особисто дуже багато працював зі своїми вихованцями, тому що для нього їх життя, навчання, емоційний стан становили найбільшу цінність. Педагог робив все, щоб його вихованці мали цікаву працю, відчували задоволення і інтерес від результатів навчання, були у змозі сприймати високі культурні цінності. А.С. Макаренко є яскравим прикладом не лише вихователя, педагога: він може бути взірцем батька, для якого найдорожчим є доля і життя його дітей.

Література

1. Алексеева М. І., Мотиви навчання учнів, К., «Радянська школа», 1996.
2. Блонский П. П., Избранные педагогические произведения, М.,
3. Борисова З. Антон Макаренко – засновник новаторської педагогіки // Палітра педагога. – 2003. - №3. – С.6-7.
4. Возрастная и педагогическая психология / Под ред. А.В. Петровского. М.: Просвещение, 1993.
5. Волович М.Б. Наука обучать. Технология преподавания математики. – М.: Linka-Press, 1995.
6. Гончаренко С.У. Технологія навчання // Український педагогічний словник. – К.: Либідь, 1997 – С.331.
7. Гордин Л., Невская С., Филін І. О «Книге для родителей» А.С. Макаренко (К 50-летию выхода в свет) // Народное образование. - 1987. - № 12. - С.79-81
8. Гриценко Л. А. Макаренко і В. Сухомлинський про розвиток громадянськості // Завуч (Шкільний світ). – 2003. - №3. – С.8 (вкладка).
9. Гриценко Л. Розвиток індивідуальності в колективах А. Макаренка // Завуч (Шкільний світ). – 2003. - №3. – С.4 (вкладка).
10. Гриценко Л.І. А.С. Макаренко: педагогика, устремленная в будущее // Педагогика. – 2003. - №2. – С.63-66.
11. Гузеев В.В. Образовательная технология: от приема до философии. – М., 1996.
12. Давыдов В.В. Проблемы развивающего обучения. – М.: Педагогика, 1986.
13. Занков Л. В., Развитие школьников в процессе обучения, М., «Просвещение», 1987.
14. Зязюн І. Сторінками книги "Это принадлежит вечности..." // Завуч (Шкільний світ). – 2003. - №3. – С.6-7 (вкладка).

ДЮСШ ЯК «ШКОЛА СПРИЯННЯ ЗДОРОВ'Ю»

Попович О.П. (Полтава)

Виховання залишається об'єктивною реальністю, найважливішою частиною людської культури, історії, цивілізації. Час довів, що це успішно тільки тоді, коли виховання має системний характер. На даний час починають складатися гуманістичні виховні системи. При цьому кожна загальна система освіти повинна відводити належне місце і фізичному вихованню і спорту, що досить необхідно для встановлення рівноваги та зміцнення взаємозв'язків між складовими елементами освіти.

Як не парадоксально це може показатися, саме дитячо-юнацька спортивна школа (ДЮСШ) в умовах нестабільності сучасного суспільства залишається найбільш важливим інститутом фізичного виховання і функціонує як "Школа сприяння здоров'ю". Вона є складовою частиною системи позашкільних навчальних закладів фізичної культури та спорту області, району, міста.

Отже, ДЮСШ – це позашкільна установа, основною діяльністю якої є спортивна підготовка дітей, підлітків і молоді.

ДЮСШ створюються міською (районною) радою за поданням цього відділу з урахуванням потреб забезпечення її головних завдань за умови наявності необхідної навчально-методичної та матеріально-технічної бази, тренерсько-викладацьких кадрів та дотримання санітарно-гігієнічних норм, правил і